

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1ObdoV/17/2015
Identifikačné číslo spisu:	1004111594
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Veselá Zemaníková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1004111594.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu v 1. rade: R. E., bytom D., žalobkyne v 2. rade: M. E., bytom C. obaja zastúpení advokátkou JUDr. Elenou Lalíkovou, so sídlom Podbrezovská č. 34, Bratislava, proti žalovanému: JUDr. Anton Tichý, M. R. Štefánika 20, Pezinok, správca konkurznej podstaty úpadcu Stavebné bytové družstvo Viktória, so sídlom Miletičova 1, Bratislava, IČO : 31 397 452, o vylúčenie veci zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu, na dovolanie žalobcov v 1. a v 2. rade proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obo 2/2014 zo dňa 28. apríla 2015 jednomyselne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcov o d m i e t a .
Žalovanému trova dovolacieho konania nepriznal.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave, rozsudkom č. k. 6Cbi/1/2013-375 zo dňa 19. 11. 2013 rozhodol tak, že žalovaného zaviazal vylúčiť z konkurznej podstaty zo súpisu majetku konkurznej podstaty nehnuteľnosť - byt č. 43 na 5. podlaží na L., bytový dom súp. číslo XXXX, okres R. . obec R. - mestská časť L., katastrálne územie L. zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX vydaného katastrálnym úradom R., Správa katastra R.O náhrade trov konania rozhodol tak, že rozhodne o nich samostatným uznesením.

V odôvodnení rozhodnutia na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že predmetný byt v čase vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu SBD Viktória nepatrí úpadcovi a ani v priebehu konkurzného konania úpadca tento nenadobudol, z ktorého dôvodu konajúci súd predmetný byt z konkurznej podstaty vylúčil.

O odvolaní žalovaného proti tomuto rozsudku, ako odvolací súd, rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením 1 Obo 2/2014-401 zo dňa 28. apríla 2015 tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Cbi/1/213-375 zo dňa 19. 11. 2013 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že predmetom konania je vylúčenie bytu č. 43 s príslušenstvom, zo

súpisu konkurznej podstaty úpadcu, ktorý žalovaný správca konkurznej podstaty zahrnul do uvedeného súpisu na základe domnienky, že prevod sporého bytu z úpadcu na prvého nadobúdateľa, je neplatným právnym úkonom pre rozpor so zákonom, jeho obchádzanie a rozpor s dobrými mravmi.

S poukazom na odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu konštatoval, že tento posudzoval platnosť Zmluvy o postúpení práv a povinností zo dňa 27. 03. 2002 a 03. 04. 2002 a že byt č. 43 so spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach a zariadeniach domu bol však predmetom prevodu na základe Zmluvy o postúpení práv a povinností z 03. 04. 2002. Uviedol, že zmluva o postúpení zo dňa 03. 04. 2002, napriek tomu, že byt č. 43 so spoluvlastníckym podielom bol iba predmetom zmluvy o postúpení práv z 03. 04. 2002, zmluva o postúpení práv a povinností zo dňa 27. 03. 2002 sa týkala iných bytov a nebytových priestorov, ktoré nie sú predmetom tohto konania, z ktorého dôvodu aj posudzovanie platnosti zmluvy o postúpení práv a povinností z 27. 03. 2002 bolo prvostupňovým súdom nadbytočné a nad rámec žalobcom uplatneného nároku.

V novom konaní uložil krajskému súdu v Bratislave zamerať sa na skúmanie platnosti, resp. neplatnosti zmluvy o postúpení práv a povinností z 03. 04. 2002, ktorá zmluva bola uzavretá medzi Stavebným družstvom Viktória ako stavebníkom 1 a spoločnosťou APROX, spol. s r. o., Bratislava ako stavebníkom č. 70. Konštatoval, že predmetom zmluvy o postúpení časti práv a povinností zo stavebníka 1 na stavebníka 70, ktoré stavebníkovi 1 vyplývajú zo zmluvy o výstavbe a ktoré sú špecifikované v článku 1 bode 2/ zmluvy, sa týkajú troch bytov, vrátane sporného bytu. Citoval články 3. bod 8., článok XI. ods. 10 zmluvy, v ktorej súvislosti uviedol, že v spise sa nenachádza zmluva o výstavbe, ktorú mal stavebník 1 uzavrieť dňa 25. 10. 2001 so stavebníkom 2, a preto nie je zrejmé, či postúpenie práv a povinností vyplývajúcich zo zmluvy o výstavbe, resp. ich časť na spoločnosť APROX, spol. s r. o., Bratislava, bolo uskutočnené v súlade s článkom XI. ods. 10 zmluvy o výstavbe. Uviedol, že skutočnosti vyplývajúce z tvrdenia žalobcov, nie je možné overiť zo strany odvolacieho súdu, pretože z obsahu spisového materiálu nie je zrejmé, a v konaní nebolo ani zisťované, kto vlastnícke právo k spornému bytu nadobudol originálnym spôsobom a kedy.

Podľa odvolacieho súdu v konaní bolo potrebné zistiť, či dohodnutá odplata, resp. jej časť za prevod nehnuteľnosti na základe zmluvy o postúpení práv a povinností z 03. 04. 2002 bola zaplatená SBD Viktória, nakoľko došetrenie skutkového a právneho stavu krajským súdom vo vzťahu k predmetnému bytu č. 43 je dôležité. Podľa odvolacieho súdu z doteraz vykonaného dokazovania, ako aj z obsahu spisového materiálu vyplýva, že v čase uzavretia zmluvy o postúpení práv a povinností medzi SBD Viktória a spoločnosťou APROX, spol. s r. o., dňa 03. 04. 2002 predmetom uvedenej zmluvy sporný byt nebol, ale bol predmetom prevodu na základe zmluvy o prevode vlastníctva a spoluvlastníctva domu z 22. 07. 2002, ale len časť práv a povinností týkajúcich sa rozostavaných nehnuteľností bytov č. 11, 13 a 43 so spoluvlastníckymi podielmi na spoločných častiach a zariadeniach domu. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré je predmetom dovolania, je taktiež zrejmé, že z obsahu spisu nevyplýva, kedy bol predmetný byt dokončený, kedy bolo vydané právoplatné kolaudačné rozhodnutie a kto bol prvým vlastníkom bytu. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia na strane 15 posledný odsek, je jednoznačne uvedené, čo je úlohou krajského súdu v ďalšom konaní, keďže z doteraz vykonaného dokazovania nemožno bez ďalšieho nepochybne vyvodíť, že by úpadcovi svedčilo vlastnícke právo, prípadne právo, ktoré by osvedčovalo správnosť postupu žalovaného pri zapísaní spornej nehnuteľnosti do súpisu konkurznej podstaty. Vzhľadom na predčasné rozhodnutie, bez riadneho zistenia skutkového stavu, podľa Najvyššieho súdu v odvolacom konaní bolo potrebné prvostupňové rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Proti tomuto zrušujúcemu uzneseniu, s vyznačenou právoplatnosťou dňa 11. 06. 2015, podali žalobcovia podaním doručeným súdu 07. 07. 2015 dovolanie a navrhli napadnuté uznesenie zmeniť a potvrdiť prvostupňové rozhodnutie.

Dovolanie označili za prípustné podľa § 237 písmeno f/ O. s. p. s tým, že z dôvodu nedostatku riadneho odôvodnenia im bola odobratá možnosť konať pred súdom. Rozhodnutie označili za také, ktorým došlo k porušeniu ich základných práv na súdu ochranu podľa čl. 46 ods. Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy. Rozhodnutie dovolateľa označili za prekvapivé z dôvodu, že súd

neposkytol príležitosť k tomuto sa vyjadriť a pripojiť k tomuto skutkové námietky. Poukázali na ústavný nález sp. zn. III. ÚS 46/2013, 387/2010 a ďalšie, s odkazom na ktoré nálezy napadnuté rozhodnutie dovolaním označili za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu považujú za neobjektívny, a preto navrhli prvostupňový rozsudok ako vecne správne potvrdiť aj z dôvodu, že dobrá viera nadobúdateľa v zápise do katastra nehnuteľností musí požívať totožnú ústavnú ochranu. Pokiaľ odvolací súd k hodnoteniu dobromyseľnosti žalobcov pri nadobudnutí vlastníckeho práva k predmetnému bytu nepristúpil, doslova ho ignoroval, teda podľa dovolateľov, úmyselne porušil právo na spravodlivý súdny proces.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§10a ods. 2 O. s. p.) prejednal dovolanie podľa § 242 O. s. p., ako podané v zákonnej lehote, spĺňajúce náležitosti dané ustanovením § 241 O. s. p. s tým, že ide o dovolanie proti zrušujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu s vyznačenou právoplatnosťou 11. 06. 2015, prípustnosť ktorého dovolateľa označili ustanovením § 237 ods. 1 písmeno f/ O. s. p. s tým, že z dôvodu nedostatku dôvodov im bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Základnou otázkou je, či v danom prípade rozhodnutie odvolacieho súdu bolo tak neodôvodnené, že došlo porušeniu základných práv dovolateľa na súdnu ochranu a porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. V danom prípade dovolateľa nesúhlasia so zrušujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu a trvajú na potvrdení prvostupňového rozhodnutia z dôvodu, že pre nich ako účastníkov konania je prvostupňové rozhodnutie vecne správne a rozhodnutie odvolacieho súdu je prekvapivé a nedostatočne odôvodnené, teda nepreskúmateľné.

K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním doručeným súdu 07. 08. 2015 a navrhol ho ako neprípustné odmietnuť.

Vzhľadom na uvedenú námietku dovolateľa je potrebné zaujať právny záver o tom, či nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia zakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., alebo či má za následok (len) procesnú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.

Je potrebné uviesť, že vada konania uvedená v § 237 písm. f/ O. s. p. znamená vždy porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (napr. II. ÚS 261/06). To však neznačí, že by zároveň nevyhnutne platil aj opak, teda to, že každé porušenie práva na spravodlivý súdny proces dosahuje až intenzitu vady konania v zmysle § 237 O. s. p.

Ústava Slovenskej republiky neupravuje, aké dôsledky majú jednotlivé procesné nesprávosti, ku ktorým v praxi dochádza v konaní pred súdmi, ani nestanovuje predpoklady ich možnej nápravy v oprávnom konaní. Bližšiu úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje Občiansky súdny poriadok, ktorý vo svojich ustanoveniach predpokladá aj možnosť vzniku určitých procesných pochybení súdu v občianskom súdnom konaní. V nadväznosti na podstatu, význam a procesné dôsledky týchto pochybení upravuje Občiansky súdny poriadok aj predpoklady a podmienky, za ktorých možno v dovolacom konaní napraviť procesné nesprávosti konania na súdoch nižších stupňov. Najzávažnejším procesným vadám konania, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O. s. p., pripisuje Občiansky súdny poriadok osobitný význam - vady tejto povahy považuje za okolnosť zakladajúcu prípustnosť dovolania §237 O. s. p.)a zároveň tiež za prípustný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p.). Aj niektorým ďalším procesným vadám konania nedosahujúcim stupeň závažnosti procesných vád v zmysle § 237 O. s. p. pripisuje Občiansky súdny poriadok význam. Iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, na rozdiel od procesných vád vymenovaných v § 237 O. s. p., považuje síce za relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), nie však za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania.

Uvedený záver je obsiahnutý už v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 111/1998 (časť právnej vety „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) aj vtedy, ak odvolací

súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný"). Z tohto judikátu vychádza dlhoročná ustálená rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá považuje nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu za vadu konania, ktorá môže zakladať dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť podľa § 237 ods. 1 O. s. p. O aktuálnosti uvedeného judikátu svedčí okrem iných aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10. novembra 2011 sp. zn. IV. ÚS 481/2011, podľa ktorého uvedený právny názor k výkladu § 237 písm. f/ O. s. p. považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný a neporušujúci základné práva sťažovateľa.

Dovolací súd, vychádzajúc z uvedeného, preto dospel k záveru, že na vytýkanú vadu rozhodnutia odvolacieho súdu - nedostatočné odôvodnenie, by mohol prihliadnuť len vtedy, ak by bolo dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu prípustné z iného dôvodu.

V konečnom dôsledku dovolací súd (§ 10a ods. 2 O. s. p.) sa ani nestotožnil s tvrdením dovolateľov, že ide o nepreskúmateľné rozhodnutie z dôvodu nedostatočného odôvodnenia. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, prečo prvostupňové rozhodnutie považuje za potrebné zrušiť a vec vrátiť na nové konania, z ktorého dôvodu dovolací súd (§ 10a ods. 2 O. s. p.) tvrdenie dovolateľov v predmetnom dovolaní považuje iba za účelové.

Zároveň je potrebné uviesť, že v ďalšom konaní bude konajúci súd postupovať v intenciách odvolacieho súdu, v ktorom konaní bude mať dovolateľ právo vyjadriť sa k skutkovým otázkam a po vykonanom dokazovaní nebude možné rozhodnutie označovať za prekvapivé.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa a že prvostupňové rozhodnutie zrušil a vec vrátil na nové konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených dôvodov dovolaniu nevyhovel, nakoľko nejde o dovolanie prípustné podľa § 237 písmeno f/ O. s. p a podľa § 243c O. s. p. v spojení s ustanovením § 218 ods. 1 písmeno c/ O. s. p. dovolanie ako neprípustné odmietol.

O trovách dovolacieho konania rozhodol tak, že žalovanému trovy dovolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.